

HYMNUS DE DIE JUDICII. (C)

Inter florigeras fecundi cespitis herbas,
Flamine ventorum resonantibus undique ramis,
Arboris umbriferae moestus sub tegmine solus
Dum sedi, subito planctu turbatus amaro,
Carmina prae tristi cecini haec lugubria mente.
Utpote commemorans scelerum commissa meorum,
Et maculas vitae, mortisque inamabile tempus,
Judiciiue diem horrendo examine magnum,
Perpetuamque reis districti iudicis iram.
Et genus humanum discretis sedibus omne,
Gaudia sanctorum necnon, poenasque malorum. Haec
memorans mecum, tacito sub murmure dixi:
Nunc rogo, nunc venae fontes aperite calentes,
Dumque ego percutiam pugnīs rea pectora, vel dum
Membra solo sternam, meritosque ciebo dolores,
Vos, precor, effusis lacrymis non parcite statim,
Sed moestum salsis faciem perfundite guttis.
Et reserate nefas Christo cum voce gementi,
Nec lateat quidquam culparum cordis in antro.
Omnia quin luci verbis reddantur apertis,
Pectoris et linguae, carnis vel crimina saeva.
Haec est sola salus animae et spes certa dolenti, Vulnera cum
lacrymis medico reserare superno.
Qui solet allisos sanare et solvere vinctos.
Quassatos nec vult calamos infringere dextra,
Nec lini tepidos undis exstinguere fumos.
Nonne exempla tibi pendens dabat in cruce latro,
Peccati quantum valeat confessio vera?
Qui fuit usque crucem sceleratis impius actis,

Mortis in articulo sed verba precantia clamat,
Et solo meruit fidei sermone salutem,
Cum Christo et portas paradisi intravit apertas.
Cur, rogo, mens, tardas medico te pandere totam?
Vel cur lingua, taces, veniae dum tempus habebis?
Auribus Omnipotens te nunc exaudit apertis,
Ille dies veniet, iudex dum venerit orbis,
Debebis qua tu rationem reddere de te. Suadeo praevenias
lacrymis modo iudicis iram.
Quid tu in sorde jaces, scelerum caro plena piaculis?
Cur tua non purgas lacrymis peccata profusis,
Et tibi non oras placidae fomenta medellae?
Fletibus assiduis est dum data gratia flendi,
Poenituisse juvat tibi nunc et flere salubre est.
Aeternus fuerit placidus te vindice iudex.
Nec Deus aetherius bis crimina vindicat ulli,
Spernere tu noli veniae tibi tempora certa.
Quanta malis maneant etiam tormenta memento,
Vel quam celsithronus metuendus ab arce polorum,
Adveniet iudex, mercedem reddere cunctis.
Praecurrent illum vel qualia signa, repente
Terra tremet, montesque ruent, collesque liquescent, Et mare
terribili confundet murmure mentes.
Tristius et coelum tenebris obducitur atris.
Astra cadunt rutilo et Titan tenebrescit in ortu,
Pallida nocturnam nec praestat luna lucernam,
De coelo venient et signa minantia mortem.
Tum superum subito veniet commota potestas,
Coetibus angelicis regem stipata supernum.
Ille sedens solio fulget sublimis in alto,
Ante illum rapimur, collectis undique turmis,

Judicium ut capiat gestorum quisque suorum.
Sis memor illius, qui tum pavor ante tribunal,
Percutiet stupidis cunctorum corda querelis.
Dum simul innumeris regem comitata polorum,
Angelica advenient coelestibus agmina turmis.
Atque omnes pariter homines cogentur adesse; Qui sunt, qui
fuerant, fuerint vel quique futuri,
Cunctaque cunctorum cunctis arcana patebunt.
Quod cor, lingua, manus, tenebrosis gessit in antris,
Et quod nunc aliquem verecundans scire veretur
Omnibus in patulo pariter tunc scire licebit.
Insuper impletur flammis altricibus aer,
Ignis ubique suis ruptis regnabit habenis.
Et quo nunc aer gremium diffundit inane,
Ignea tunc sonitus perfundet flamma feroces,
Festinans scelerum saevas ulciscere causas.
Nec vindex ardor cuiquam tunc parcere curat,
Sordibus ablutus veniat nisi ab omnibus illuc.
Tunc tribus et populi ferient rea pectora pugnīs,
Stabit uterque simul stupidus, pauperque potensque Et miser
et dives, simili ditione timebunt:
Fluvius ignivomus miseros torquebit amare,
Et vermes scelerum mordebunt intima cordis.
Nullus ibi meritis confidit iudice praesens,
Singula sed nimius percurrit pectora terror
Et stupet attonito simul impia turba timore.
Quid, caro, quid facies, illa quid flebilis hora,
Quae modo vae misera servire libidine gaudes,
Luxuriaeque tuae stimulis te agitabis acutis,
Ignea tu tibimet cur non tormenta timebis,
Daemonibus dudum fuerantque parata malignis.

Quae superant sensus cunctorum et dicta virorum,
Nec vox ulla valet miseras edicere poenas.
Ignibus aeternae nigris loca plena gehennae,
Frigora mista simul ferventibus algida flammis. Nunc oculos
nimio flentes ardore camini,
Nunc iterum nimio stridentes frigore dentes.
His miseris vicibus miseri volvuntur in aevum,
Obscuras inter picea caligine noctes.
Vox ubi nulla sonat, durus nisi fletus ubique,
Non nisi tortorum facies ubi cernitur ulla.
Non sentitur ibi quidquam nisi frigora, flammae
Fetor et ingenti complet putredine nares.
Os quoque flammivom. lugens implebitur igne,
Et vermes lacerant ignitis dentibus ossa.
Insuper et pectus curis torquetur amaris,
Cur caro luxurians sibimet sub tempore parvo
Atro perpetuas meruisset carcere poenas
Lucis ubi miseris nulla scintilla relucet.
Nec pax, nec pietas, imo spes nulla quietis, Flentibus
arrident, fugiunt solatia cuncta.
Auxilium nullus rebus praestabit amaris,
Laetitiae facies jam nulla videbitur illic.
Sed dolor et gemitus, stridor, pavor et timor horrens,
Taedia, tristitiae, trux, indignatio, languor.
Errantesque animae, flammis in carcere caeco.
Noxia tunc hujus cessabunt gaudia saeculi,
Ebrietas, epulae, risus, petulantia, jocus,
Dira cupido, tenax luxus, scelerata libido,
Somnus iners, torporque gravis, desidia pigra,
Illicitat quidquid modo delectatio carnis,
Et caeca scelerum mergit vertigine mentem.

Tunc caecis merget flammis sine fine misellos.
Felix o nimium, semperque in saecula felix Qui illas effugiet
poenarum prospere clades,
Cum sanctisque simul laetatur in omnia saecula!
Conjunctus Christo coelestia regna tenebit.
Nox ubi nulla rapit splendorem lucis amoenae,
Non dolor aut gemitus veniet, nec fessa senectus,
Non sitis, esuries, somnus et non labor ullus.
Non febris, morbi, clades, non frigora, flammae,
Taedia, tristitiae, curae, tormenta, ruinae,
Fulmina, nimbus, hiems, tonitru, nix, grando, procella,
Angor, paupertas, moeror, mors, casus, egestas
Sed pax et pietas, bonitas, opulencia regnat,
Gaudia, laetitiae, virtus, lux, vita perennis,
Gloria, laus, requies, honor et concordia dulcis, Insuper
omne bonum cunctis Deus ipse ministrat.
Semper adest praesens, cunctos foveat, implet, honorat,
Glorificat, servat, veneratur, diligit, ornat,
Collocat Altithrono, laetosque in sede polorum,
Praemia perpetuis tradens coelestia donis.
Angelicas inter turmas sanctasque cohortes.
Vatidicis junctos patriarchis atque prophetis,
Inter apostolicas animis laetantibus arces.
Atque inter roseis splendentia castra triumphis,
Candida virgineo simul inter agmina flore.
Quae trahit alma Dei Genitrix, pia virgo Maria,
Per benedicta Patris fulgenti regna paratu,
Inter et Ecclesiae sanctos, natosque, patresque
Inter et aetherium coelesti pace senatum. Quid rogo, quid
durum, saeculo consetur in isto, Utque illas inter liceat
habitare cohortes,

Sedibus et superum semper gaudere beatis.
Incolumem mihi te Christi charissima proles,
Protegat, et faciat semper sine fine beatam,
Meque tuis Christo precibus commenda benignis.

(Precatio ad Deum.)

Rex Deus immensi quo constat machina mundi,
Quod miser imploro per Christum te pie clemens:
Da vigilem sensum, Rex regum cuncta gubernans,
Da, precor, ingenium, da mentis lumen honestum.
Sit mihi recta fides, et falsis obvia sectis,
Sit mihi praecipue morum correctio praesens,
Sim charus, humilis, verax, cum tempore prudens,
Secreti tacitus, et linguae fulmine cautus, Da fidum socium,
da fixum semper amicum.